

Механізм фінансової стабілізації підприємства

*Санжаревська К. В., здобувач вищої освіти 2 курсу за освітньо-професійною програмою «Менеджмент організації і адміністрування», НФаУ
Зоїдзе Д. Р., к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного адміністрування Національного фармацевтичного університету
270214@ukr.net*

Головним індикатором кризи на підприємстві є його фінансовий стан. Так, до ознак кризового становища виробничих та оптово-роздрібних фармацевтичних підприємств І. В. Пестун відносить: «падіння обсягів продажу товару, збільшення заборгованості перед постачальниками, перебої з поповненням асортименту, збільшення кількості відмов клієнтам та значне зниження ресурсного забезпечення підприємства» [1, с. 45].

Отже, аналіз кризи підприємства має бути комплексним. Між тим, тільки погіршення фінансових показників діяльності є основним свідченням кризи на підприємстві незалежно від джерела її виникнення.

Узагальнивши підходи, які були викладені в роботах І. Ляшик, В. Єськова та інших, ми можемо стверджувати, що фінансову стабілізацію необхідно здійснювати залежно від фази фінансової кризи (рис. 1) за допомогою оперативного, тактичного та стратегічного механізмів, які, відповідно, базуються на резервах операційної, інвестиційної та фінансової діяльності [2; 3, с. 133].

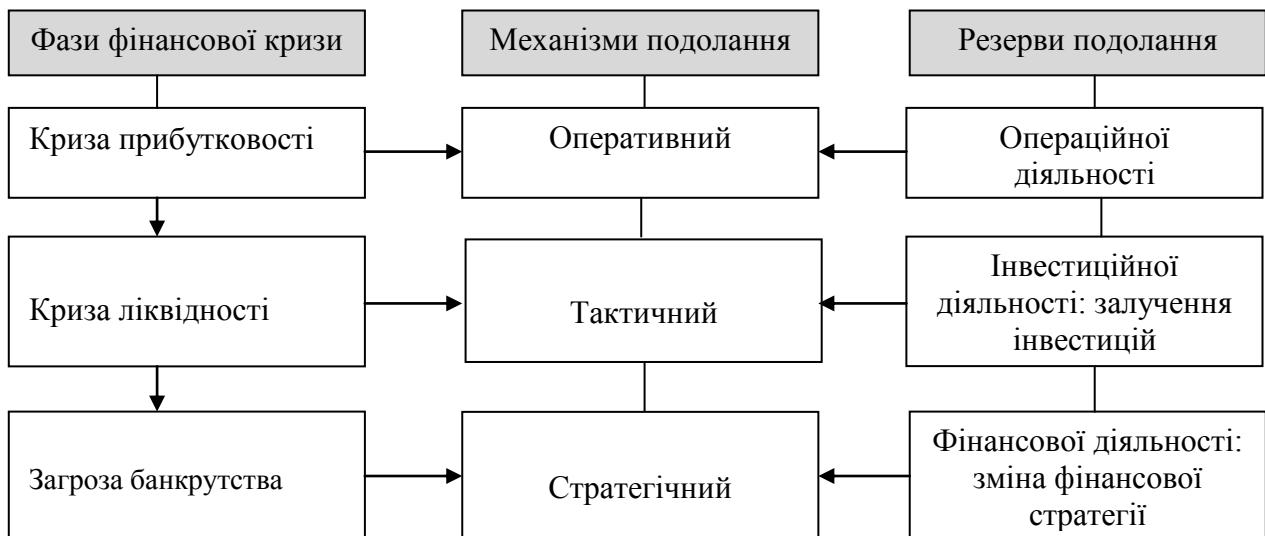

Рис. 1. Зміст фінансової стабілізації підприємств

До резервів операційної діяльності вчені-дослідники відносять: дієвий контроль і стимулювання високопродуктивної праці; впровадження інноваційного менеджменту на всіх ієрархічних рівнях підприємства; раціоналізацію ресурсного забезпечення і використання ресурсів; гнучкі виробничі системи й оптимізацію розмірів виробничо-збутової діяльності; вдосконалення організації виробництва та праці й застосування найбільш ефективних способів просування товарів на ринку.

Резерви інвестиційної діяльності складаються з оптимізації інвестиційного портфеля і підвищення ефективності реалізації проєктів реального та фінансового інвестування.

При загрозі банкрутства підприємства резерви фінансової діяльності зводяться до зміни фінансової стратегії шляхом ефективного розміщення капіталу та раціональної дивідендної політики.

Між тим, необхідно враховувати той факт, що погіршення фінансового стану не завжди пов'язане з порушеннями та кризою в діяльності фінансового відділу підприємства. Якщо це так, то доцільно відповідним чином конкретизувати резерви антикризових заходів, обравши належні для цієї ситуації інструменти регулювання.

Використана література:

1. Пестун І. В. Антикризові заходи фармацевтичних та аптечних підприємств. *Управління, економіка та забезпечення якості в фармації*. 2009. № 1. С. 45–50.
2. Ляшик І. Шляхи покращення стратегії антикризового управління у контексті діяльності ПАТ «Вітаміни». URL: <http://naub.oa.edu.ua/2013/shlyahy-pokraschennya-stratehiji-antykry-zovoho-upravlinnya-u-konteksti-diyalnosti-pat-vitaminy> (дата звернення: 10.10.2021)
3. Єськов О. Л., Масалаб Р. М., Андрієвська О. В. Діагностика ймовірності банкрутства металургійного підприємства та можливості його фінансової стабілізації. *Економіка промисловості*. 2009. № 5. С. 131–134.

Социальный капитал в контексте целей устойчивого развития

Скорая К. В., студент 2 курса специальность «Экономика и организация производства (экономическая безопасность промышленного предприятия)
Белорусского национального технического университета
skorayaksenia@gmail.com

Исходя из современных тенденций развития общества, таких как глобализация, цифровизация, миграция, развития общественно-функциональных технологий и негласного либерально-рыночного правила о необходимости сверхбыстрого экономического роста и по какой-то причине связанного с ним наращивания производственных мощностей, следует, что производство более не направлено на удовлетворение потребностей общества для поддержания его жизнеспособности и обеспечения воспроизводства, а для удовлетворения его потребностей в потреблении ради демонстрации знака. Потребители раскручивают производственную машину, тем самым увеличивая и потребление ресурсов производителя. В свою очередь, производитель воздействует на потребителя, заставляя его желать у себя в распоряжении свой товар. Таким образом образуется замкнутый круг производитель-потребитель. Мы оказываемся в такой ситуации, что «сам человек – угроза для планеты и для человечества» [1, с.168]. В результате образуется круг перепотребления, который эгоистично разрушает окружающую среду. Помимо этого, наступает исчерпаемость дальнейшего бесконечного экономического роста, вследствие